

DE ONTMIJNER

DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT VAN DE

Verbroedering der Belgische Ontmijners

REDACTIE

V.O.V.40-45

Ijzerenkruisstraat 100

1000 BRUSSEL

Telefoon - 02/2181965

3 en 4 Trimester 83

Verantwoordelijke uitgever : A. BERGES, LIVINGSTONELAAN, 22 - 1980 TERVUREN.

Beste Wensen

voor

1984

ONZE BEDEVAART NAAR HET NATIONAAL MONUMENT TE STAVELOT OP 4 SEPTEMBER 1983

4 september 1983 ! De dertigste verjaardag van de inhuldiging van het monument van de ontmijners, dat in 1953 werd opgericht in Stavelot, de martelarenstad van het einde van de oorlog 40-45.

De ontmijners, jong en oud, zowel als sympatisanten en de inwoners van Stavelot, namen in groten getale deel aan deze herdenking. Eerst werd er verzameld aan het stadhuis, een oude gerestaureerde abdij van 651. Met de prominenten voorop, en begeleid door de stads-harmonie, zijn allen in stoet naar de kerk gegaan omstreeks 10.45 u. Er werd een mis opgedragen ter nagedachtenis van de zo vaak vergeten slachtoffers van de ontmijsning. We noemen de prominenten niet bij naam omdat we niemand onrecht willen aandoen door hem te vergeten te vermelden of door de protocolaire hiërarchie niet in acht te nemen. De prominenten zijn trouwens onder de ontmijners voldoende bekend.

De mis werd gezongen door het koor van Stavelot "Les Nomades". Het was een opmerkelijke plechtigheid, gedurende dewelke de Eerwaarde Heer Deken enerzijds die ontmijners dankte die hun leven lieten voor de vrede en veiligheid van het Belgische volk, en anderzijds de zending onderstreepte van de jongeren die vandaag hun werk voortzetten.

De mis werd besloten met de nationale hymne. Daarna werd er een stoet gevormd die zich onder begeleiding van de tamboerijnen en blaasinstrumenten van de fanfare, naar het stadsmonument begaf dat ter ere van de gesneuvelden in de twee wereldoorlogen werd opgericht. Zowel de burgemeester van Stavelot als de voorzitter van de Sectie Luik van de Verbroedering hebben met intense ingetogenheid bloemen gelegd aan de voet van de herdenkingszuil.

Daarna heeft de stoet zich naar het Nationaal Gedenkteken van de Ontmijners begeven. Daar vond de traditionele plechtigheid plaats : eerst het doden-appel van officieren, onder-officieren, korporaals en soldaten tot militaire werklieden. Tijdens deze opsomming weerklonken met regelmatige tussenpozen de pijnlijke woorden "gevallen voor het vaderland", beurtelings in het Nederlands en in het Frans. Na deze plechtig aanhoorde afroeping werd een gedicht voorgedragen, als de zielskreet van de gedode ontmijners aan hun jonge broeders opdat bij hen de nagedachtenis van hun opoffering

zou blijven leven en de bedevaart naar Stavelot zo lang mogelijk zou blijven plaats hebben. Daarna werden er bloemen neergelegd, waarbij de heer RAINOTTE, eresergeant van de verbroedering en sympathisant en promotor van het gedenkteken, zeer werd opgemerkt.

De plechtigheid werd besloten met enkele momenten van ingetogenheid, waarbij de menigte van zowel jonge als oude personen een indrukwekkende stilte bewaarde.

Voor het eemaal dat de Herdenkingsdag zou beëindigen, ontving de burgemeester van Stavelot de oude en jonge ontmijners en hun sympathisanten in de prachtige zaal van het Kapitel. Daar sprak de voorzitter van de Verbroedering een vloed van dankwoorden uit aan het adres van de burgemeester, zijn voorganger, het stadsbestuur, de fanfare en al diegenen die meewerkten aan de oprichting en het onderhoud van het gedenkteken, evenals diegenen die instonden voor het welslagen van de Herdenkingsdag.

Het antwoord van de burgemeester aan de heer GEORGE hield naast de ophemeling van de door de ontmijners waargenomen taak, ook de hernieuwing in van de belofte om het Gedenkteken van de ontmijners te onderhouden en te bewaren, wat zeer gewaardeerd werd.

Tenslotte werd het glas geheven op de samenhang, de verbroedering, en op het goede humeur, en dat in een met geen pen te beschrijven pret van gesprekken. De Dienst werd zoals gewoonlijk verzorgd door de "REVEIL ARDENNAIS" en het toegewijde personeel dat we nogmaals bedanken, met een bijzondere vermelding voor de steeds lachende en dynamische voorzitter, de heer WERGIFOSSE.

De Erevoorzitter

J. VANDERYDT

NOOT : Ondanks de vrij uitgebreide Memento van de Erevoorzitter, als inleiding tot de toespraak van de Voorzitter, en ondanks de mogelijke herhalingen, drukken wij toch graag in extenso het artikel af van onze vriend Marcel LALLEMAND. Het is niet alleen hartverwarmend voor onze ontmijners, maar het zet ook nog 'ns duidelijk de zaken op punt.

E.G.

Een hetreurede afwezigheid

Zoals we reeds hebben vermeld, hebben we het genoegen gehad om LtCol DUMONT en Mevrouw te ontmoeten die net uit vakantie terugkwamen. Zij waren spijtig genoeg weerhouden door familiale verplichtingen, en konden niet deelnemen aan onze intieme maaltijd. We verwachten hen de volgende keer.

BEDENKINGEN TIJDENS EEN DAG

Het is nu dertig jaar geleden dat Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Albert op een ellendige regendag het Nationaal Monument van de Ontmijners te Stavelot inhuldigde.

Waarom werd het opgericht aan de poort van de Ardennen ? Waarom niet aan de Belgische kust, waar zovelen als slachtoffers van hun plicht sneuvelden ? Welke plaats men ook zou gekozen hebben de betekenis van de oprichting blijft dezelfde ! Het toeval en de ijver van de promotoren hebben ervoor gezorgd dat de keus is gevallen op de plaats van de wreedheden en bloedige gevechten van het Duitse tegenoffensief.

Ontmijnen was geen zaak die met taal te maken had, maar met moed en toewijding met hart en ziel. Mensenlevens redden in 't Noorden of in 't Zuiden van het land, had niet te lijden onder de taalverschillen, net zomin als de vertegenwoordigers van onze nationale gemeenschappen daaronder lijden tijdens de huldeplechtigheden.

Het bewijs hiervoor werd nogmaals geleverd toen op 4 september 1983 elke deelnemer aan de herdenkingsdag ingetogen voor het monument aanwezig was. Op deze dag vond men elkaar terug in een gevoel dat door de ouden, de minder ouden en de jongeren werd gedeeld; zowel de enen als de anderen lieten zich weinig gelegen liggen aan de taalmoeilijkheden, en dat werd in een geest van samenhorigheid duidelijk en broederlijk in de praktijk omgezet. Door het voorgaande zou de indruk kunnen worden gewekt dat alleen het mannelijk geslacht door deze edele verbroedering was aangegrepen. We zouden ons aan sexismen schuldig maken indien we niet

de inbreng zouden erkennen van het zo talrijk vertegenwoordigde vrouwelijke geslacht; met de zelfde geestdrift namen zij deel aan de hulde die helaas van jaar tot jaar een kleinere opkomst kent. De ouderdom, de fysieke handicaps, de vergetelheid of spijtig genoeg de onverschilligheid van sommigen werken de trage maar zekere teruggang onvermijdelijk in de hand. Er is inderdaad een aflossing verzekerd, en diegenen die daar deel van uitmaken zijn zich zeker bewust van de rol die ze te vervullen hebben. Ze zijn veel minder talrijk dan tijdens de heldhaftige oorlogsjaren het geval was, en vooral minder dan onmiddellijk na de oorlog. Ze zullen een erfenis moeten beheren die ze moeten zien te behouden, al was het maar om een traditie te vestigen die de gehele grootheid van de Ontmijning uitmaakt, van een Korps als geen ander. Daarin geven wij hen het volste vertrouwen.

Het is niet toevallig dat ik zeg "een Korps als geen ander". Het is niet de uitdrukking van een ten top gedreven chauvinisme, noch van een overdreven enthousiasme. Men moet namelijk weten dat sommigen van hen die ons lot in handen hadden van ergens onderaan een of ander ministerie, of anderen die het op zich hebben genomen of ermee werden belast om de heldendaden van zekere eenheden te beschrijven opdat de oorlogsgeschiedenis 40-45 zou worden opgetekend, bewust de daden van "het Korps als geen ander" in de schaduw hebben gelaten. Deze daden zijn een doorn in het oog geweest van diegenen die niet konden hopen dat de glans van haast dagelijkse heldendaden, uitgevoerd door mannen die niet bang waren van het terrein te zijn, op hun naam worden geschreven. Deze daden ontstemden degenen die hadden kunnen aanspraak maken op een bijzondere bevordering die hen door een zekere Minister van Landsverdediging was beloofd, maar die echter nooit werd toegekend. Op dezelfde manier bracht het toekennen van een bijzondere en waardevolle onderscheiding zoals de "Medaille van de Ontmijner" hen in verlegenheid.

De martelarenlijst van "het Korps als geen ander", waar men pas held was wanneer men deel uitmaakte van de lijst van 170 gevallen, overtreft ver die van andere eenheden, die veel minder getroffen werden in hun effectief en vaak minder beduidende daden hadden gesteld, maar wel het geluk hebben gehad om door de goudsme-

den van de militaire geschiedenis omhoog te worden gestuwd.

Naast de negatieve invloed van de "ontstemden", zijn ook wij schuldig aan teveel zelfverloochening en te grote bescheidenheid. Onze taak als soldaat zonder wapen werd en wordt immers uitgevoerd in de schaduw van onze bossen, in de stilte van de duinen, in de vlakten van het laagland, meestal ver weg van alle nieuwsgierigen, ongewenst als hun aanwezigheid bovendien is. Maar ook opereerden wij ver van diegenen die ons liever zagen werken vanop een centrale commandopost, met uitzondering van onze opeenvolgende korpsoversten, die wisten welke impact hun aanwezigheid op het werk had. Persoonlijk ken ik maar één Minister van Landsverdediging die zich verwaardigd heeft op de plaatsen van ontmijsing te benaderen : de heer MUNDELEER.

Om de heftigheid van mijn woorden wat te temperen, zal ik u het volgende vertellen :

In februari 1947 werd ik in Londen ontvangen door majoor HUNT, de chef van de Bomb Disposal voor het grondgebied van de stad. Mijn gastheer vroeg mij op welke manier de Belgische regering een ontmijsner beloofde die minstens vijf bommen had ontwapend; in het land van Hare Gratievolle Majesteit kreeg men hiervoor immers het VICTORIA CROSS, een onderscheiding van de hoogste graad en daarom zeer gewaardeerd. Op mijn ontwijkend antwoord zei majoor HUNT : "Indien u Brits onderdaan zou zijn, zou u een kruiwagen nodig hebben om al uw decoraties ten toon te spreiden".

Dit verhaal is authentiek, en de typisch Britse humor in het antwoord toont voldoende de schandelijke gierigheid van diegenen die minder egoïsme en meer erkentelijkheid zouden moeten betoond hebben. Laat ik u tot besluit zeggen "Ab imo pectore", dat wil zeggen dat ik u in alle oprechtheid mijn gevoel van misprijzen heb willen meedelen. Jammer indien deze Latijnse uitdrukking sommigen niet zou welgevallen.

Marcel LALLEMAND
alias TEMPETE

De redevoeering van de Nationale Voorzitter

Mijnheer de Burgemeester,

Op een regenachtige zondag in september 1953 hebben wij, in aanwezigheid van Zijne Koninklijke Hoogheid de Prins van Luik, het Nationaal Monument, opgedragen aan de slachtoffers van de ontmijsning, ingehuldigd. Op één week na, herdenken wij vandaag de 30e verjaardag van deze inhuldiging.

Het is met de grootste voldoening, maar ook met een zekere ontroering dat ik bepaalde markante figuren uit die tijd terugzie, die ons toch zovele herinneringen oproepen.

Ik begroet meer bepaald onze vriend Robert RAINOTTE, ere-sergeant van de Verbroedering, die met zijn vrienden van de afdeling LUIK, VANDERYDT, LINOTTE, LALLEMAND en vele anderen, in samenwerking met het Damescomité van de streek van VERVIERS, doorheen het ganse land inzamelingstochten en talrijke tentoonstellingen organiseerde om aldus de eerste fondsen bijeen te brengen, bestemd voor de oprichting van het monument.

De andere provinciale afdelingen, verenigd in de schoot van de Verbroedering van de Ontmijners, in 1946 als deel van A.B.L. onder voorzitterschap van onze indrukwekkende chef, Generaal SEVRIN, hebben ook ruim bijgedragen.

Het behaagt me ook in 't bijzonder hulde te brengen aan onze charmante meter, toen nog Mejuffrouw SEVRIN, die met haar vriendelijkheid en bevalligheid de ontvangstcomité's van alle tentoonstellingen heeft geleid.

De studie van het monument werd toevertrouwd aan een architect, Albert VERSCHUREN, groot invalide van de ontmijsning, en het was ook maar normaal dat de keuze van de plaats van oprichting op Stavelot is gevallen, de martelarenstad die de laatste stuiptrekkingen van het dwaze nazi-regime in het Von Runstedt-offensief heeft moeten doorstaan.

De bewaking werd toevertrouwd aan uw administratie, Mijnheer de Burgemeester, en wij mogen meer dan tevreden zijn over de bestendige oplettendheid die u eraan heeft besteed. In dit verband mogen we niet nalaten nogmaals de verknochte figuur van uw eerste schepen Joseph OZER in herinnering te brengen, al is deze grote vriend van de ontmijners ons helaas te vroeg ontvallen.

Het is dus al gedurende dertig jaar dat wij jaarlijks hulde brengen aan onze doden. In die heldhaftige periode van 1944 telden wij 2700 leden; nu vandaag zijn het er nog 500 met inbegrip van de 100 aktieve vrienden. Toch heb ik de vaste hoop, om niet te zeggen de overtuiging, dat het laatste carré -al was het maar als afvaardiging- zal blijven komen om plechtige hulde te brengen aan de anciens die ons hebben verlaten.

Na deze ietwat nostalgische toon, rest mij de aangename taak om dank te zeggen aan de militaire eenheden en hun chefs; aan de vaderlandslievende en burgerlijke verenigingen; aan de harmonie "EMULATION" die naar jaarlijkse gewoonte, deze herdenkingsmanifestatie met haar aanwezigheid is komen opluisteren, evenals aan het talentvolle koor "LES NOMADES" dat de religieuze dienst heel plechtig heeft verzorgd. We mogen zeker niet Mijnheer de Deken vergeten, die als altijd de mis heeft opgedragen ter nagedachtenis van de 120 slachtoffers.

Aan de gemeentediensten die u hier vertegenwoordigt met sommige van uw gemeenteraadsleden, stuur ik mijn warme dank voor het charmante onthaal dat ons te beurt viel. En voor u persoonlijk, Mijnheer de Burgemeester, ben ik gelukkig vast te stellen dat de wens die ik vorig jaar heb geuit, werd vervuld d.w.z. een schitterende tweede zondag van oktober zoals u dat verlangde. Het is met de groots- te voldoening dat onze Verbroedering van Ontmijners heeft vernomen dat u de zware taak van Eerste Magistraat van deze charmante stad Stavelot opnieuw waarneemt. Wij maken al een nieuw rendez-vous voor volgend jaar en wensen u veel geluk en voorspoed net zoals aan de sympathieke bevolking van Stavelot.

E.G.

Opmerking van de voorzitter

Zoals al gesuggereerd is, droeg elke ontmijsner fier de gedenkpenning van de ontmijsner, met uitzondering van de promotor van dit schitterend idee. Unaniem is besloten dat hij als strafmaatregel een supplementair artikel zou schrijven voor ons blad, op de manier hem eigen en waarvan alleen hij het geheim kent.

E.G.

Om onze informatie te vervolledigen

- Tussen de talrijke aanwezigen hebben wij de huidige korpsoverste, Kolonel DUMONT opgemerkt, in gezelschap van zijn echtgenote. Wij mochten ook zijn sympathieke voorganger Kolonel VAN THORENBURG en zijn echtgenote begroeten, alsmede Mevrouw DAUTEL - de weduwe van Kolonel DAUTEL, gewezen kommandant van de ontmijningseenheden-. Wij danken hen en hopen dat bij gelegenheden als deze de lijst van gewezen chefs nog mag aangroeien.

- Tijdens de drink die ons werd aangeboden door de stad Stavelot, ontvingen wij vanwege de burgemeester van de sympathieke stad, de heer DEPOUHON, een prachtige tinnen schotel met daarop de wapens van Stavelot. De burgemeester deed dit ten persoonlijke titel, en deze schotel zal haar plaats krijgen in onze galerij te HEVERLEE naast de foto's van onze gewezen chefs.

- De burgemeester, door andere verplichtingen belet -op het circuit van Francorchamps waar hij vice-voorzitter van de raad van beheer is-, liet zich aan de tafel vertegenwoordigen door het sympathieke gemeenteraadslid de heer THOME.

E.G.

Een opvallende deelname, maar hoe hartverwarmend

We bedoelen de deelname van Stephane GOOSSENS, die onlangs slachtoffer werd van zijn taak en daardoor invalide is. Hij was vergezeld van zijn ouders. Zijn aanpassing verloopt naar wens, zelfs zodanig dat zijn aanwezigheid niet werd opgemerkt door het speurende oog van de voorzitter. Aan het einde van ons gezamenlijke eetmaal hebben wij kunnen vaststellen over wat voor ijzersterk moreel hij beschikt en we hebben hem voor de toekomst alle steun toegezegd, alsmede hem een goede aanpassing in een nieuwe beroepsloopbaan toegewenst.

E.G.

Gedicht voorgelezen bij het Nationale Monument door M. LALLEMAND

LES DISPARUS VOUS PARLENT

Votre présence ici, face à ce monument
Déjà si patiné par trente ans d'existence
Vient inonder d'émoi nos ombres en licence
Que la peur de l'oubli agite obscurément.

Oyez'le zéphir qui doucement vous caresse,
Qui lève les voiles d'un passé trop cruel
C'est, le léger soupir d'un credo immortel
Récité sourdement par des morts sans ivresse.

Ecoutez les oiseaux chantant dans la ramure
Ce sont nos visiteurs de chaque instant du jour
qui, par leur bel canto essaimé aux entours
Raniment nos cendres que les regrets torturent.

Tout un passé s'évoque à l'appel de nos noms
Vous vous remémorez de terribles moments,
Vous les revivez et devenez haletants
Vous ne pouvez oublier vos vieux compagnons.

Ne quittez pas ce lieu sans faire une promesse
C'est aux jeunes que s'adresse notre prière,
Demain les anciens auront délaissé la terre
Les imitez-vous avec grâce et noblesse ?

Tout au fond de vos coeurs, gardez votre réponse
Nous savons que le temps ruine les souvenirs
Vos serments d'aujourd'hui ne seraient que soupirs
Aussitôt étouffés par l'oubli et ses ronces.

MEN NOEMDE HET "BELGIE"

- "Dag kleine dreumes ! Terug van school ? Mijn oud karkas had nooit durven dromen om in het jaar 2000 nog het geluk te hebben, zo een kleinzoon te hebben, dapper en levenslustig zoals jij !"

"Vertel 'ns, wat heb je vandaag op school geleerd ?"

- "Wel Papie, vanmorgen hadden we wiskunde, en vanmiddag geschiedenis."

- "Ach zo, en welke van de twee verkies je ?"

- "Geschiedenis natuurlijk; vooral nu de leraar ons heeft verteld over een land dat niet meer bestaat."

- "Hoezo, een land dat niet meer bestaat. Wat vertel je me daar !"

- "En toch is het zo, Papie. De leraar heeft ons verzekerd dat het 'LANDANONYMAAT' zoals het onze heet, vroeger "BELGIE" heette. Hij heeft ons uitgelegd waarom men de naam veranderd heeft. Volgens hem waren er in dat land mensen die niet allemaal dezelfde taal spraken. Het waren er drie verschillende heeft hij gezegd ! En omdat de inwoners dus niet dezelfde kultuur hadden, en van een verschillend ras waren, konden ze het met elkaar niet zo best vinden." "Hij vertelde ook dat ze soms wel goed konden opschieten, maar dat er mensen waren die een vuile politiek hebben gespeeld, met de bedoeling de inwoners tegen mekaar op te zetten."

"Hij heeft ons nog verteld over een grote oorlog die lang geleden werd gevochten; het was een verschrikkelijke oorlog met zeer vele doden. De leraar vertelde dat alle inwoners van het land toen samen onder de kleuren van éénzelfde vlag hebben gestreden, allemaal om die oorlog tot een einde te brengen. Die vlag had drie kleuren : geel, zwart en rood meen ik dat de leraar vertelde. Het waren nog steeds diezelfde kleuren toen er een nieuwe oorlog is gekomen, met nog 'ns doden bij duizenden, en de mensen hebben zich weer gezamenlijk verdedigd !"

"Papie, luister je nog naar me ?"

- "Natuurlijk m'n kleine, dat ik naar je luister ... vertel maar verder... , toe..."

- "Wel, de leraar heeft ons ook nog verteld dat er indertijd koningen waren, elke keer één enkele aan het hoofd van het land. Hij heeft ook verteld hoe we nu het separatisme kennen. Dat laatste

heb ik niet zo goed begrepen. Dat moet je me 'ns uitleggen. "Maar Papie ! ... Waarom ween je nu ? Heb ik je pijn gedaan ? ... Waarom ween je toch ? ..."

Marcel LALLEMAND

NOOT van de redaktie. We hopen dat onze regeerders stof tot nadenken zullen vinden in het volgende dialoogje. Maar we betwijfelen het.

E.G.

FAMILIE

Lorsque la solitude en notre âme déclenche
Son écluse de fiel, balayeuse sans frein,
Pour vaincre la douleur et mater le chagrin,
Sur les regrets défunts grandit une fleur blanche.

Cette fleur, l'amitié, dont le parfum s'épanche
Telle une apothéose au long d'un clair chemin,
Dans son calice porte pouvoir surhumain
Et sur notre amertume en souriant se penche.

C'est le lys diaphane et serein des beaux jours
Qui réjouit notre âme et murmure : "Toujours..."
... Toujours un coeur aimant t'accompagne en ce monde.

Homme, qui que tu soit, sans lui tu ne peut rien,
Car au penseur il faut un soleil qui féconde
Le germe de l'espoir, son suprême soutien.

Toi, Ami Démineur, dont le cercle est ton bien
Médite ces lignes pour qu'en ton coeur se fonde
Amitié et souvenirs en un bloc d'airain.

Marcel LALLEMAND

Noot van de redaktie. We wisten dat onze vriend 'TEMPETE' een dichters-lijk gemoed had (wat we nog hebben kunnen vaststellen op zondag 4 september bij het Nationale Monument), maar hier zien we duidelijk hoe hij eveneens een dichterslijke pen heeft.

E.G.

Omwillen van het respekt dat het rijm afdwingt, hebben we het gedicht niet durven vertalen. Is er onder onze nederlandssprekende vrienden niemand die over dichterslijke kwaliteiten beschikt ?

Het leven in de sekties

De Brabantse vrienden vragen om uw agenda aan te kruisen op zaterdag 3 december 1983.

Zoals elk jaar het geval is, zal ook nu de maaltijd van de Heilige Barbara plaats vinden op de eerste verdieping van de Jupiler-Bourse. Ten gepasten tijde zal er een rondschriften worden verstuurd. Wil iedereen vanaf nu uitkijken of hij nergens een geschenk kan vinden voor de tombola.

F.D.

MEDEDELINGEN

Eervolle onderscheiding

Het insigne met twee gekruiste zwaarden voor de 40-45-ers

In het Belgische Staatsblad van 1 juli 1983 is het Koninklijk Besluit van 15 april 1983 verschenen, dat het insigne van de twee gekruiste zwaarden vastlegt, met bovenop een staafje met de jaartallen 40-45. Daarnaast verscheen het Ministerieel besluit van 6 mei 1983 dat de vorm en de wijze van toekenning bepaalt.

Onze leden die het aanbelangt, kunnen kennis nemen van het goed gedocumenteerde artikel, verschenen in "BELGIE EERST" van september 1983, van de pen van de heer R.H. MULLER, ondervoorzitter van de V.O.V. 40-45 en de voorzitter van de commissie E.O./V.O.V.

E.G.

ZEER BELANGRIJK !

De programmering 1983-84 (wet van 30 juni 1983), en wat u te doen staat. (Zie het artikel in "BELGIE EERST" september-oktober 1983 van R.H. MULLER, Nationaal Ondervoorzitter V.O.V. 40-45.)

JAARLIJKSE UITBETALING OORLOGSPENSIOEN EN RENTE

"Het Ministerie van Financiën, Nationale Kas voor Oorlogspensioenen wenst eraan te herinneren dat bij toepassing van de wetten van 3 en 4 juni 1982, al de rente betreffende nationale orden alsook oorlogsrenten van gering bedrag voortaan zullen uitbetaald worden op 1 juli van elk jaar voor het volledig burgerlijk jaar

waarop zij betrekking hebben in plaats van uitbetaald te worden, volgens het geval, de eerste van elke maand of trimester.

De oorlogsrenten door de maatregel bedoeld zijn al die welke betaald worden door de Centrale Dienst der vaste uitgaven voor rekening van de Nationale Kas voor Oorlogspensioenen en waarvan het niet-geïndexeerd bedrag lager is dan 1100 frank jaarlijks of meer bepaald de renten waarvan het bedrag per 1 oktober minder bedraagt dan 657 frank."

PIOT - Nr 2 - 83

OVERLIJDENSBERICHTEN

Wij vernemen het overlijden van :

Mevrouw Elisa-Maria CASTELEYN

echtgenote van Arthur GHEERARDYN,
lid van de sektie West-Vlaanderen

Mevrouw Alice DELIRE

echtgenote van Gustave WAUQUAIRE,
lid van de sektie Henegouwen

Wij bieden onze vrienden en hun familie ons diep medeleven aan.

E.G.

Diamanten bruiloft

- 15 -

Het echtpaar Richard De Keyrel (12 okt. 1896) Maria Glorie (25 maart 1896) werd op het gemeentehuis uitgenodigd ter gelegenheid van zijn diamanten huwelijk. Zij huwden nl. op 31 augustus 1923. Richard was bouwvakker van beroep en Maria zorgde voor het huishouden. Tijdens WO I werd Richard naar Duitsland gedeporteerd om aldaar tewerkgesteld te worden. Tijdens WO II was hij militair burger in het kamp van Westrozebeke en dit tot en met 1956. Het echtpaar had twee dochters en heeft 2 kleinkinderen en 5 achterkleinkinderen. (Luc Dumoulin)

Het leven bij DOVO

De activiteiten van onze vrienden in actieve dienst voor de periode van 01 JANUARI tot 30 SEPTEMBER 1983

Binnengekomen interventie-oproepen : 2560
Uitgevoerde opdrachten : 2499
Opgeruimde munities (in ton) : 172
Binnengekomen gedeklasseerde munities (in ton) : 94
Opgeruimde toxische munities (in ton) : 12
Vernietigde munities (in ton) : 204
Afgelegde kilometers : 222.716
Interventie-oproepen voor sabotage-tuigen : 53

Opgeruimde vliegtuigbommen : 7 stuks
Voorbeelden : 1 X 500 Lb GP US vernietigd in NAMEN
: 1 X 500 Lb MC UK geneutraliseerd in MARIAKERKE
: 1 X 500 Lb GP US geneutraliseerd in LUIK

Hebben ons verlaten:

Na welslagen voor de cursus bevordering tot hogere officier :

- Kapitein JAMBE A. is overgeplaatst naar de EM/Gpt APPRO in TERVUREN

Om een vormingskursus tot hoger officier te volgen :

- Kapitein DESMEDT

Gemuteerd naar de AS Mun : Korporaal HERNAY

Gemuteerd naar de 1e DET BOMB DISPOSAL : Korporaal WOSTYN

Op non-aktief voor persoonlijke redenen : Korporaal BOUFFIOUX

Zijn aangekomen (in de loop van augustus en september)

Luitenant DEVROE van 99 Pl REN

Korporaal MERTENS van de 1 DET BOMB DISPOSAL

Korporaal GOOVAERTS Regt PARA CDO

Korporaal NYS van Regt PARA CDO

Zijn gedekoreerd :

Adjutant DENEVE : Ridder in de orde van LEOPOLD II

Adjutant OOSTERLINCK : Ridder in de Orde van LEOPOLD II

Korporaal VINCKE : Militaire decoratie 1e klasse

Korporaal LABEKE : Medaille anciënniteit 2e klasse

Wederdienstneming :

SVC MORREN voor 2 jaar

Zijn benoemd :

1 MDL Chef LIPPINOIS tot adjudant

1 MDL Chef NOEL tot adjudant

1 MDL Chef VAN CLEUVENBERGEN tot adjudant

1 MDL CABARAUX tot 1 MDL Chef

1 MDL DERIJCK tot 1 MDL Chef

Korporaal PUTTEMANS tot korporaal chef

Funktieverandering bij DOVO :

Kapitein VAN DERMEEREN werd 2e Komd

Kapitein DEVUYST werd Chef van instructie

Luitenant DEVROE werd Chef van Pl HOUTHULST

Werden gekwetst tijdens de dienst (niet o.w.v. ontmijning) :

Korporaal OVERSTEYNS had een ernstig auto-ongeval en heeft verscheidene chirurgische ingrepen ondergaan

De MDL FESTRAETS liep een duimfraktuur op tijdens een sportsessie

De MDL GOOVAERTS liep een polsfraktuur op tijdens een sportsessie

De MDL DE ROOMS liep een voetfraktuur op tijdens een sportsessie

Wij wensen hen een spoedig herstel toe

Werden gehospitaliseerd :

De 1 MDL FESTRAETS werd in het HMB opgenomen.
We wensen hem een spoedig herstel.

Geboorte :

Een kleine Jonathan bij de 1 MDL BODART. Gelukwensen aan de gelukkige ouders.

Verjaardag :

In het begin van oktober vierde onze RSM zijn 30 jaar ontmijning met het neutraliseren van zijn 10e vliegtuigbom. Felicitaties voor onze RSM, de ADC DEBRAS.

Huwelijk :

De MDL VAN MELDERT is in het huwelijksbootje gestapt. Felicitaties voor het jonge paar.

Bezoeken aan de eenheid :

Buitenlandse bezoekers : 58 Duitse politie-agenten

10 EOD US (Army en USAF)

5 Tunesische politie-agenten

Scholen (burgerlijke en militaire) 421 personen

Hogere Reserveofficieren : 14

Rijkswachters : 32 personen

Kursussen aan politie-agenten (in het kader van terroristen-bestrijding)

38 personen
